

udostępnieniu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 września 2021 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. XVI K 1037/19, uniewinnił oskarżonego od popełniania zarzucanego mu czynu.

Na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. akt VII Ka 101/22, uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie karne przeciwko J. T. o to ,że w okresie od 21 kwietnia 2018 r. do listopada 2018 r. w G. i w W. działając w krótkich odstępach czasu , w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą T. z siedzibą w K. przekazał do Krajowego Rejestru Długów Biura Informacji Gospodarczej S.A. z siedzibą w W. nieprawdziwe informacje gospodarcze o niekwestionowaniu przez dłużnika istniejących wobec niego zobowiązań „T.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w G. wynikających z wystawionych faktur [...], [...], [...], [...], [...], [...]. [...]. [...], [...], [...], to jest o czyn z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 3 k.p.k. umorzył.

Kasację od ww. wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zarzucając rozstrzygnięciu: rażące naruszenie prawa materialnego, wynikające z wadliwej wykładni art. 1 § 2 k.k. z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz.U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm), skutkujące istotnym wpływem na treść kwestionowanego orzeczenia umarzającego postępowanie, a to wobec przyjęcia w niniejszej sprawie, iż działania oskarżonego J. T., w okresie od 21 kwietnia 2018 r. do listopada 2018 r. w G. woj. [...] i w W., w postaci przekazania danych pokrzywdzonej i jej współników tj. A. G., A. G., S. T., E. T. do rejestru Krajowego Rejestru Długów Biura Informacji Gospodarczej S.A z/s w W. /dalej w treści KRD/ nieprawdziwych informacji gospodarczych o niekwestionowaniu przez dłużnika - pokrzywdzoną istniejących wobec niej zobowiązań wynikających z wystawionych faktur [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...] [...] jest działaniem o znikomej społecznej szkodliwości co nie wypełniła znamion czynu zabronionego określonego z art. 48 ust.1 ustawy z dnia 9

kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że skarżący zarzuca rozstrzygnięciu wadliwą wykładnię 1 § 2 k.k., która spowodowała zdaniem autora kasacji błędną ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy przyjął, że społeczna szkodliwość czynu określonego w art. 48 ust.1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, w odniesieniu do faktur: [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...]. [...] jest znikoma i z tego właśnie powodu uchylił zaskarżony wyrok oraz umorzył względem oskarżonego postępowanie karne. Ocena stopnia szkodliwości społecznej, dokonywana jest w oparciu o określone w art. 115 § 2 k.k. kwantyfikatory tej oceny. Rażące naruszenie prawa materialnego w kontekście

znikomej szkodliwości czynu może mieć miejsce w sytuacji, gdy sąd błędnie zastosuje kwantyfikator nie zawarty w treści przytoczonego przepisu lub oceniając stopień szkodliwości społecznej pominie któreś z kryteriów oceny.

Analiza konstrukcji zawartego w kasacji zarzutu prowadzi do wniosku, że podnosząc skierowany przeciwko orzeczeniu sądu II instancji zarzut, autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie kwestionuje wcale błędnego zastosowania prawa bądź wadliwej jego interpretacji skutkującej jego wadliwym zastosowaniem, lecz podważa dokonaną ocenę i wagę okoliczności przedmiotowo-podmiotowych składających się na społeczną szkodliwość czynu, w konsekwencji kwestionując dokonane w sprawie ustalenia faktyczne dotyczące okoliczności wpisów do KRD wynikających z faktur: [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...], [...]. [...].

W treści wywiedzionej kasacji, jej autor wprost stwierdza, że kontekstowa wykładnia stanu faktycznego wskazuje, że działania oskarżonego są szkodliwe w stopniu większym niż znikomy, a więc *de facto* kwestionuje poczynione w tym przedmiocie ustalenia faktyczne. Skarżący kwestionuje wagę jaką nadał sąd odwoławczy okolicznościom wpływającym na ocenę stopnia szkodliwości społecznej i mimo odmiennej redakcji, powiela zarzuty apelacyjne w kontekście błędnie ustalonych i ocenianych skutków zachowania oskarżonego, takich jak kwestia sporności roszczeń, co jest na etapie postępowania kasacyjnego zabiegiem niedopuszczalnym. Powtórzenie w kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie, gdyż sąd odwoławczy starannie i rzetelnie rozważył wszystkie zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że *sąd a quem* w sposób wnikliwy i wyczerpujący odniósł się podniesionych zarzutów apelacyjnych wskazując na okoliczności, które przemawiają za znikomą społeczną szkodliwością czynu.

Ponieważ wywiedziona kasacja – poza wykazaniem przez skarżącego odmiennej oceny stopnia społecznej szkodliwości, aniżeli przyjął to sąd, nie

wykazuje na żadne uchybienia - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego w toku dokonywanej kontroli instancyjnej, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, brak było podstaw do uwzględnienia kasacji.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, o kosztach orzekając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.